

HỌC PHẬT VẤN ĐÁP
PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG TRẢ LỜI CÁC CÂU
HỎI
CỦA CÁC ĐỒNG TU

Giảng ngày 24 tháng 11 năm 2006
tại Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Kông

TẬP 5

Chư vị Pháp sư, chư vị đồng học, xin chào mọi người. A Di Đà Phật!

Hôm nay có 35 câu hỏi, chúng ta cứ lần lượt trả lời. Trước hết là các câu hỏi của các đồng tu Trung Quốc.

Câu hỏi thứ nhất: Niệm Quán Thế Âm Bồ-tát có thể phù hộ cả nhà bình an không bị tai nạn không? Có cần khởi tu từ thọ trì Ngũ giới Thập thiện không?

Niệm danh hiệu Phật Bồ-tát có thể tiêu tai miễn nạn là khi bạn thật sự biết niệm, phải biết niệm như thế nào. Bạn xem chữ “niệm” (念) này là chữ hội ý, phía trên là “kim” (今), phía dưới là “tâm” (心), ý nghĩa này đã nói với chúng ta rất rõ ràng, tâm hiện tại. Trong tâm chân thật có Bồ-tát, chân thật có Phật thì có thể tiêu tai miễn nạn. Niệm ở trên miệng, trong tâm không có thì không thoát được tai nạn, nhất định phải biết đạo lý này. Quán Thế Âm Bồ-tát đại biểu cho điều gì? Quý vị thường niệm “*Đại Từ Đại Bi Quán Thế Âm Bồ-tát*”, Quán Âm Bồ-tát là đại biểu cho tâm đại từ đại bi, bạn có thể phát được tâm đại từ đại bi thì tai nạn sẽ chuyển biến. Nếu bạn không có tâm đại từ đại bi, ngày ngày niệm Quán Âm Bồ-tát, một ngày niệm mười vạn biến cũng không có tác dụng, như cổ nhân nói “*Miệng niệm Di Đà tâm tán*

loạn, đau mòn rát họng cũng uống công”. Niệm Quán Âm Bồ-tát, niệm Phật Bồ-tát nào cũng là như vậy. Cho nên khi niệm Quán Âm Bồ-tát thì nhất định phải niệm ra tâm từ bi, từ bi là tâm yêu thương, có thể hóa giải hết thủy tai nạn.

Đương nhiên phải học Ngũ Giới Thập Thiện, đây là quan niệm đạo đức cơ bản của người ở thế gian, không thể không có. Ngày nay ai làm được Ngũ Giới Thập Thiện? Tôi học Phật 55 năm rồi, đúng là chưa nhìn thấy một ai. Người nào có thể làm được Ngũ Giới Thập Thiện? Chính mình phải hỏi bản thân vì sao không làm được? Chúng ta xem thấy trong lịch sử, thời xưa người tại gia xuất gia đều có thể làm được, vì sao người hiện nay không làm được? Người mà tôi nhìn thấy, cư sĩ tại gia, có lẽ cư sĩ Lý Bình Nam làm được, người xuất gia, tôi xem thấy Đại sư Chương Gia làm được rồi. Ngoài những người này ra, tôi chưa thấy ai. Nguyên nhân là gì? Chúng ta từ nhỏ đã không chú ý giáo dục nền tảng gia đình. Muốn dạy tốt một người thì phải dạy từ khi nào? Vừa sinh ra đã phải dạy. Ba tuổi mới dạy chúng thì muộn rồi, chúng đã học hư rồi, ngày ngày xem truyền hình, ngày ngày xem internet, đã học hư rồi, bạn bảo chúng quay đầu thì thật chẳng dễ. Khi lên sáu tuổi, bảy tuổi thì không cứu được. Vấn đề này nghiêm trọng biết bao! Chúng tôi mới suy nghĩ thấu đáo sự việc này, mới đề xuất lấy giáo dục nền tảng làm gốc.

Đó là ba cái gốc Nho Thích Đạo, gốc của Nho là Đệ Tử Quy trong văn hóa truyền thống, gốc của Đạo là Cảm Ứng Thiên, gốc của Phật là Thập Thiện Nghiệp. Ba bộ này mà làm không được thì đều là giả. Bạn học Nho, học Đạo, học Phật, toàn là giả, chỉ là hình thức. Trước đây lão sư Lý thường hay nói: “*Đáng sanh tử thế nào thì vẫn là sanh tử thế đó*”, cũng chính là không thể liễu sanh tử, không thể thoát khỏi luân hồi. Cho nên vấn đề này vô cùng nghiêm trọng. Người chân thật giác ngộ thì vẫn còn kịp, học lại từ đầu, cắm gốc từ Đệ Tử Quy, hi vọng có thể dùng ba tháng đến nửa năm, thực hiện được 100% Đệ Tử Quy. Hễ tâm lý hành vi trái với Đệ Tử Quy thì chính mình nhất định phải thừa nhận là sai, là trái với tánh đức, nhất định

phải chân thật sửa lỗi. Sau đó lại dùng thời gian ba tháng để học Cảm Ứng Thiên thì dễ rồi, bạn có cái gốc đầu tiên thì cái gốc thứ hai sẽ dễ hơn nhiều. Lại dùng thời gian ba tháng để học Thập Thiện Nghiệp Đạo, thời gian một năm, bạn cảm chắc ba cái gốc này, phải làm được một trăm phần trăm.

Hiện nay chướng ngại lớn nhất là gì? Tham sân si mạn. Bạn có tham sân si mạn thì cái gốc này không dễ có được, đây là nghiêm trọng nhất, là việc phiền phức nhất, bạn không thể khắc phục thì không có cách gì. Nhất định phải khắc phục tập khí phiền não, tự nhiên tai nạn của bạn sẽ được chuyển hóa, sẽ chuyển trở lại được. Những gì Phật pháp nói là có đạo lý. Bạn không hiểu đạo lý, gọi là tu mù luyện quán, không có hiệu quả. Không phải là những gì trên kinh Phật nói không linh, mà là bạn không hiểu đạo lý, không biết phương pháp.

Câu hỏi thứ hai: Bình thường không tin Phật, không ăn chay, khi lâm chung, người nhà tổ chức tiệc rượu linh đình, lại mời cư sĩ trợ niệm, xin hỏi cư sĩ có nên đi không?

Cư sĩ phải phát tâm đại từ bi, có thể đi. Nói chung, niệm mấy câu Phật hiệu, cho dù không có hiệu quả, nhưng kẻ mất người còn vẫn có lợi ích, để cho họ xem thấy có người học Phật đang niệm Phật, đó gọi là “vừa thoáng qua ánh mắt, mãi thành hạt giống đạo”, gieo cho họ một chút thiện căn. Bạn giữ tâm như vậy mà đi, đây là việc nên làm, có thể làm.

Câu hỏi thứ ba: Xin hỏi có nhất định phải có công phu thật sự thì mới có thể thấy được A Di Đà Phật hiện thân không?

Điều này cũng không nhất định, đương nhiên chủ yếu vẫn là phải có công phu chân thật. Không có công phu chân thật, nhưng trong đời quá khứ niệm Phật niệm rất tốt, rất như pháp, có thiện căn sâu dày, cũng có thể thấy được. Sự hiện thân này quá nửa là hóa thân, hơn nữa

thời gian đều không dài, thỉnh thoảng gặp một lần. Nếu thường hay thấy thì là phiền phức lớn! Đó không phải là thật, đó là giả, không thể nào thường hay thấy được.

Câu hỏi thứ tư: Những động vật mua để phóng sanh, khi mua thì vẫn còn sống khỏe, nhưng sau khi thả thì lại bị chết toàn bộ, như vậy thì có phải là tội lỗi không?

Tội phước này là ở tâm, bạn chân thật có tâm cứu giúp chúng sanh, thì có lỗi nhưng không có tội. Nếu bạn tham công đức, tham phước báo, vậy thì không được, phải hiểu điều này. Phóng sanh là bình thường, không phải là ngày vía của Phật Bồ-tát, ngày đặc biệt thì mới làm, không phải vậy, làm như vậy thì sai rồi. Bình thường, ví dụ các bạn đi ra chợ mua thức ăn, thấy một số động vật sống rất khỏe, bạn đánh giá xem chúng có thể sống được tiếp thì bạn mua để phóng sanh, cứu mạng của chúng. Nếu bạn thấy mua xong rồi thả thì chúng cũng không sống nổi, thế thì bạn không cần. Vì sao vậy? Chúng là chịu nghiệp báo, nhìn thấy rồi thì đọc Tam Quy Y cho chúng, niệm mấy tiếng Phật hiệu, khuyên chúng cầu sanh Tịnh Độ, như vậy là được, kết thiện duyên với chúng.

Câu hỏi thứ năm: Có mấy vị Pháp sư đến Niệm Phật Đường của đệ tử, mới đầu thì rất tốt, đến nay tuy bề ngoài vẫn là niệm Phật nhưng bên trong lại âm thầm thu tiền, mượn danh nghĩa niệm Phật để làm Phật sự, lại còn thường xuyên cãi nhau. Xin hỏi nếu chúng con tiếp tục hộ trì họ thì sẽ có quả báo gì?

Tôi nói ra không tiện, nói rồi thì đắc tội với người ta, quả báo thì bạn tự suy nghĩ lấy. Đọc kinh Phật nhiều, nghe kinh Phật nhiều thì bạn sẽ hiểu rõ rốt cục có quả báo gì.

Câu hỏi thứ sáu: Ở Niệm Phật Đường, âm điệu của đại chúng không đồng đều, làm nhiều loạn lẫn nhau nên sinh ra phiền não. Xin hỏi, đệ tử làm thế nào cho tốt?

Tham quan nhiều đạo tràng niệm Phật khác, nghiêm túc học tập nghi quy của Niệm Phật Đường, sau khi trở về thì lãnh chúng cho tốt. Âm điệu của Niệm Phật Đường không đồng đều, đây là không cung kính. Bạn niệm Phật ở Niệm Phật Đường, Phật nghe rồi cũng chạy mất, vậy người nào sẽ đến? Yêu ma quỷ quái sẽ đến. Đạo tràng của bạn không phải là đạo tràng của Phật, mà là đạo tràng của ma, không thể không biết điều này.

Câu hỏi thứ bảy: Đệ tử không cẩn thận nên mang bầu, biết không được phá thai. Có một sư huynh bảo con cầu Phật, sau khi con với huynh ấy cùng tụng một bộ Kinh Vô Lượng Thọ, mười bộ Kinh A Di Đà, đối trước thai nhi khai thị, nói thai nhi hãy cầu A Di Đà Phật tiếp dẫn về thế giới Cực Lạc đi làm Phật. Sau này con phát hiện đứa con trong bụng đã bị thai lưu (sẩy thai). Xin hỏi, có phải thai nhi thật sự về thế giới Cực Lạc rồi không?

Không đơn giản như vậy, nếu đơn giản như vậy thì Thích-ca Mâu-ni Phật hà tất phải giảng kinh thuyết pháp suốt 49 năm, nói vắn vả như vậy? Nói chung, mang thai đều là có duyên với bạn, có đòi nợ trả nợ, báo ân báo oán. Điều này xem ra là đòi nợ, bạn thiếu nợ họ không nhiều nên họ đã đi rồi.

Câu hỏi thứ tám: Sư phụ thường nói, dùng thời gian một năm để học tập thực hiện giáo dục cảm gốc, để chúng con học tập Đệ Tử Quy, Liễu Phàm Tứ Huấn, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, Du Tịnh Ý Ngộ Táo Thần Ký v.v... Đệ tử hạ quyết tâm y giáo phụng hành, thế thì có phải là tạm thời buông Kinh Vô Lượng Thọ xuống, đến khi ba gốc giáo dục này tròng xuống rồi thì mới chuyển sang tụng Kinh Vô Lượng Thọ?

Có thể. Nếu tụng Kinh Vô Lượng Thọ mỗi ngày một biến cũng không trở ngại gì. Bởi vì giáo dục cấm gốc, không phải là bảo bạn chỉ có tụng Cảm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp và Đệ Tử Quy. Mỗi ngày tụng mấy biến cũng không có hiệu quả, đó không phải là cấm gốc. Ba bộ kinh đó không phải là để tụng, không phải là để nói, mà là để làm, bạn phải làm được thì mới được. Mỗi ngày bạn ở trong cuộc sống, đãi người tiếp vật thấy đều không trái với giáo huấn căn bản này. Có thể tụng Kinh Vô Lượng Thọ bình thường, điều này không trở ngại. Có cái gốc này thì việc tụng Kinh Vô Lượng Thọ sẽ có công đức; không có gốc này thì tụng mãi Kinh Vô Lượng Thọ chỉ có thể nói là tốt hơn mắng người một chút, không có công đức nhiều lắm. Bạn có gốc thì công đức này sẽ rất lớn.

Câu hỏi thứ chín: Chồng của đệ tử nghe giảng Đệ Tử Quy ở chùa Nhạc Sơn, Trịnh Châu, ngày đầu tiên thì bị bệnh, vừa đấm vừa đá. Đến ngày thứ hai, trong vòng 24 tiếng đồng hồ đã bị ba lần như vậy, hơn nữa lần sau lại nghiêm trọng hơn lần trước. Xin hỏi như vậy làm sao tinh tấn tu hành?

Lời của bạn nói rất mơ hồ, tôi không hiểu lắm, cái gì mà “vừa đấm vừa đá”? Anh ấy đánh ai? Hay là đánh chính mình, hay là đánh nhau với người khác? Điều này phải nói cho rõ ràng. Đây là nghiệp chướng hiện tiền, vậy phải làm thế nào? Phải tiếp tục nghe giảng kinh nhiều, để cho anh ấy bình tĩnh trở lại, mỗi ngày đều nghe, có thể nghe đến một năm, dần dần giúp cảm xúc của anh ấy ổn định trở lại, rồi hãy bảo anh ấy đi học lại. Người lớn như vậy rồi, như tôi vừa mới nói, ba tuổi mới dạy thì đã không kịp rồi, hiện nay tập khí này dưỡng thành rồi, không dễ sửa. Ngạn ngữ xưa thường nói "*Giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời*", bản tánh này là nói tập tánh, đã dưỡng thành tập khí sai lầm vô cùng khó sửa. Thế thì phải chân thật giác ngộ thì mới được, nếu không chân thật giác ngộ thì thật không dễ. Chúng ta cũng nên tận tâm tận lực giúp đỡ anh ấy, đây là việc nên làm.

Câu hỏi thứ mười: Xin hỏi làm thế nào để tiến hành thai giáo và giáo dục sau khi sinh?

Đây là vấn đề lớn, bạn có thể nêu ra, nếu chân thật có thể làm được thì bạn không phải là người phạm, bạn là Thánh Hiền nhân; không phải là Thánh Hiền nhân thì họ không nghĩ tới, họ cũng không làm được. Bạn hỏi cách làm như thế nào? Bạn có thể thực hiện được 100% Đệ Tử Quy chính là Thai giáo, cũng chính là giáo dục sau khi sinh. Trẻ nhỏ từ khi sinh ra, chúng không biết nói chuyện, nhưng chúng biết nghe, chúng biết nhìn, người lớn ở trước mặt, từng hành vi cử chỉ, từng lời nói nụ cười, chúng đều đang học tập. Bạn phải để những gì chúng tiếp xúc, những gì chúng nhìn thấy, những gì chúng nghe thấy toàn là chánh niệm, hoàn toàn là luân lý, đạo đức, nhân quả. Tám gương này, chúng học suốt ba năm, người xưa chúng ta gọi là “*ba tuổi thấy tám mươi*”, chính là ba năm một ngàn ngày cảm xuống cái gốc này, chúng có thể không đổi đến 80 tuổi, bạn nói cái gốc này thì thắng biết bao!

Cho nên “*thiếu thành nhược thiên tánh, tập quán thành tự nhiên*” (tập từ nhỏ thì sẽ thành như bản tánh, tập quen thành bản tánh tự nhiên). Vì thế, giáo dục khi còn nhỏ thì dễ dạy, hơn nữa gốc rễ cắm sâu, chúng không bị ô nhiễm, bạn phải hết sức đề phòng ô nhiễm cho chúng. Ở trong nhà không được xem truyền hình. Gia giáo phải được dạy thật tốt, nếu không, tương lai khi đi học thì sẽ đổi xấu, tiếp xúc với bạn bè, với xã hội sẽ bị ô nhiễm. Gia giáo phải thật nghiêm khắc, từ nhỏ đã phải hướng dẫn thật tốt, chúng biết cái gì là đúng, cái gì là sai, điều gì có lợi, cái gì có hại, chúng có thể phân biệt thì sẽ không đi vào đường tà. Đây chính là khả năng miễn dịch mà người hiện nay nói, phải không ngừng tăng cường, ít nhất phải tăng cường đến mười tuổi. Trong xã hội ngày nay, tương lai bản thân chúng lên đến trung học, lên đại học thì mới không đến nỗi xấu đi, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Sự huân tập, đọc tụng kinh điển này đã dưỡng thành thói quen, một ngày cũng không được gián đoạn, ngày ngày đọc tụng kinh điển, ngày ngày tiếp cận Thánh Hiền nhân. Cho dù tiếp xúc

với xã hội, trong tâm chúng vẫn có một tiêu chuẩn luân lý đạo đức, điều này rất quan trọng.

Câu hỏi thứ mười một: Tụng kinh niệm Phật hồi hướng vãng sanh cho người nhà, nên tụng một bộ rồi hồi hướng, hay là mỗi ngày tụng xong rồi hồi hướng? Phải nên hồi hướng bằng bài kệ hồi hướng nào?

Kệ hồi hướng thông thường là tám câu kệ, “*Nguyện đem công đức này, trang nghiêm Phật Tịnh Độ...*”, hoặc là bản thân bạn có nguyện vọng đặc biệt cũng được, điều này không nhất định. Mỗi lần tụng xong một bộ kinh thì làm một lần hồi hướng cũng được. Thời gian hồi hướng này cũng không phải dài lắm, cũng không làm mất nhiều thời gian của bạn, mỗi bộ kinh làm một lần, tốt hơn so với mỗi ngày chỉ làm một lần.

Câu hỏi thứ mười hai: Khi đệ tử niệm Phật, luôn xuất hiện những việc chung sống không tốt với con dâu, con dâu cũng là chướng ngại lớn nhất đối với việc học Phật của đệ tử. Xin hỏi Sư phụ nên hóa giải như thế nào?

Cả nhà học Đệ Tử Quy thì vấn đề sẽ được hóa giải, Đệ Tử Quy có thể hóa giải được rất nhiều chướng ngại.

Câu hỏi thứ mười ba: Năm xưa đệ tử quy y, lúc đó chỉ nhận một tấm điệp quy y nhưng chưa tham gia bất kỳ nghi thức nào. Sau này Pháp sư chứng minh lễ quy y đã vãng sanh rồi, sau đó đệ tử tìm thấy ở trong nhà một tấm điệp Quy y của Tịnh Tông Học Hội, liền điền vào, vô cùng cung kính làm quy y một lần nữa. Xin hỏi như vậy có như pháp không?

Phật Pháp là giáo dục, giáo dục trọng thực chất chứ không trọng hình thức, hình thức chỉ có tác dụng tuyên truyền. Đại chúng cùng nhau làm quy y, long trọng trang nghiêm, chủ yếu là trình diễn, biểu

diễn trên sân khấu, là để cho người bên ngoài vẫn chưa quy y xem, để cho trong tâm họ cảm động mà đến học Phật, là ý nghĩa này. Chân thật quy y là thực chất. Chúng tôi có giảng giải Tam Quy Y, hình như có hai, ba đĩa DVD, còn có cuốn sách nhỏ, nếu chân thật muốn quy y, phải xem nhiều, thế nào gọi là quy y? Thế nào là pháp quy y? Y theo điều gì? Không làm cho rõ ràng thì toàn là giả, hữu danh vô thực, vậy phải làm thế nào? Nghi thức cũng không có tác dụng, những nghi thức truyền Tam Quy thọ giới này đều không đáng tin, nhất định phải thực hiện nghiêm túc.

Câu hỏi thứ mười bốn: Có thể cúng bài vị Vạn Tánh Tổ Tiên ở trong nhà không?

Có thể. Chúng ta đang đề xướng như vậy, hi vọng mọi người không được quên tổ tiên của chính mình, cũng không quên tổ tiên của người khác, chúng ta kính trọng tổ tiên của chính mình, cũng kính trọng tổ tiên của người khác, như vậy là tốt, như vậy thì tâm lượng tự nhiên sẽ mở rộng.

Câu hỏi thứ mười lăm: Đệ tử đã về hưu, nghe Phật Pháp chưa đến mười năm, vị trụ trì một ngôi chùa nọ mời đệ tử đến làm hộ pháp. Đệ tử tự biết không đủ điều kiện để đảm đương trọng trách nên đã từ chối lời mời. Xin hỏi vậy có chính xác không?

Chính xác. Hoằng pháp, hộ pháp cho chùa chiền không dễ, nhất định phải thật sự thông hiểu, nếu không thông hiểu thì ở trong chùa rất dễ làm việc sai. Làm việc sai, nhất định phải chịu trách nhiệm nhân quả. Có thể cẩn thận một chút, từ chối, việc này tốt cho bạn. Nếu có nguyện muốn hộ trì Phật pháp thì phải nghe giảng kinh nhiều, học nhiều, huân tập nhiều, giúp cho chính mình chân thật hiểu rõ Phật pháp, sự hộ trì này mới chân thật tích lũy công đức.

Xây dựng Phật pháp tại thế gian, công đức hộ trì vượt hơn công đức hoằng pháp. Hộ trì cũng như tổ chức trường học, là hiệu trưởng,

là viên chức trong trường. Nếu không có những người này thì người hoằng pháp là giáo viên không có chỗ để dạy. Cho nên giáo viên nhất định phải nương vào trường học, nhất định phải nương vào Hiệu trưởng. Cho nên, nếu Phật pháp không thể trụ thế thì trách nhiệm là ở trụ trì của chùa. Họ, trong nhà Phật gọi là Hòa Thượng, Pháp sư giảng kinh không được xưng là Hòa thượng, chúng ta thường gọi là Pháp sư. Hòa thượng là Hiệu trưởng, bạn là giáo viên, giáo thọ thì không được gọi là Hiệu trưởng. Một ngôi chùa chỉ có một Hòa thượng, họ phụ trách sứ mệnh giáo hóa một phương, nối dòng huệ mạng của Phật, hoằng pháp lợi sanh là trách nhiệm của họ. Nếu họ không làm được thì lỗi lầm đó rất nặng, vô cùng vô cùng nghiêm trọng; khi làm được rồi thì công đức vô lượng vô biên. Bản thân Hòa Thượng có thể không nhất định giảng kinh, Hiệu trưởng không nhất định lên lớp dạy học trò, mời giáo viên, họ có quyền đi mời, có quyền ra lệnh. Cho nên, một ngôi chùa chính là một trường học, người nơi này phá mê khai ngộ, lia khổ được vui, họ phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Câu hỏi thứ mười sáu: Đệ tử tuổi đã ngoài bảy mươi, cảm thấy sâu sắc rằng thời gian cấp bách, hi vọng tập trung thời gian tinh lực để nghe giảng kinh và tụng kinh. Nhưng ở nơi này chùa chiền rất nhiều, thường xuyên có đồng tu nhiệt tâm đến rủ rê tham gia các loại hoạt động kinh sám pháp hội. Đệ tử kiên trì không tham gia, vì thế mà xa lánh mối quan hệ với các đồng tu và chùa chiền, như vậy có phải là trái với tông chỉ rộng kết pháp duyên không? Phải nên dùng phương tiện thiện xảo như thế nào để xử lý cho viên dung? Kính xin Sư phụ từ bi khai thị.

Từ bảy mươi tuổi trở lên thì đừng tham gia nữa, cái gì cũng phải buông xuống, thật thà niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ. Sau khi sanh đến Tịnh Độ, lại rộng kết pháp duyên với mọi người cũng được. Kết pháp duyên là ở tâm nguyện của chính mình, mình sẵn lòng giúp đỡ người khác, có ý niệm này là đã kết pháp duyên. Muốn kết pháp duyên thì phải có năng lực, nếu không sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc

thì bạn độ chính mình còn chẳng được, làm sao bạn có thể độ người? Đây là đạo lý nhất định. Chính mình tu hành phải vãng sanh, nhất định phải chân thật làm được điều kiện vãng sanh, Tín Nguyện Hạnh, chân tín thiết nguyện, thật thà niệm Phật. Niệm niệm không rời kinh giáo, niệm niệm không rời Phật hiệu, nền tảng đức hạnh của chúng ta không cần học cũng đầy đủ. Vì sao vậy? Bạn đối với thế gian này không lưu luyến nữa, hết thấy đều buông xuống, nhất tâm cầu sanh Tịnh Độ, vậy thì điều gì cũng trọn đủ. Bảy mươi tuổi mà còn đi học Đệ Tử Quy, Cảm Ứng Thiên thì không kịp nữa rồi, cứ dứt khoát thật thà niệm Phật là được, làm như vậy thì có thể vãng sanh.

Câu hỏi thứ mười bảy: Gần nhà con có một ngôi chùa đang trụ bị công tác tu bổ. Các đồng tu mong muốn con quyên tiền nhưng đệ tử chưa thể tùy duyên tham gia, chỉ tập trung tiền bạc để in ấn Pháp Bảo để lưu thông kết duyên. Xin hỏi có như pháp không?

Như pháp. Đều là làm việc của Tam Bảo. Ngày nay giúp đại chúng khai ngộ quan trọng hơn xây dựng đền chùa. Đền chùa có tiền thì có thể làm. Phải để cho đại chúng hiểu rõ đạo lý Phật pháp, chân thật giác ngộ trở lại, việc này còn khó khăn hơn xây dựng đền chùa. Có thể lưu thông chánh pháp, đây là một việc tốt. Trước đây, khi Ấn Quang Đại Sư còn tại thế, cả đời chuyên làm sự việc này, thập phương cúng dường, bản thân Ngài không dùng một xu tiền, toàn bộ đều in kinh bố thí. Ở Tô Châu, Ngài thành lập một Hoằng Hóa Xã, Hoằng Hóa Xã giống như nơi lưu thông kinh Phật, in kinh luận, sách thiện, bố thí rộng rãi. Đây là một hình mẫu gần gũi với chúng ta nhất, một mô phạm rất tốt, chúng ta phải nên học tập theo Ngài.

Câu hỏi thứ mười tám: Chúng con là một cặp vợ chồng già, cần thận tuân theo lời Thầy dạy, chuyên đọc Kinh Vô Lượng Thọ, chuyên nghe Sư phụ giảng kinh và niệm Phật. Xin hỏi đời này chúng con mong cầu nhất định liễu sanh thoát tử hay là nên làm thế nào thì thích hợp hơn?

Làm thế nào đều không thích hợp, vẫn là hạ quyết tâm cầu sanh Tịnh Độ. Có thể vãng sanh về Tịnh Độ hay không? Mấu chốt là ở chỗ bạn có quyết tâm hay không. Nếu bạn có quyết tâm thì không có người nào không vãng sanh. Nếu bạn có nghi hoặc đối với việc vãng sanh, hoặc còn lưu luyến với thế gian này, vậy thì không đi nổi. Cho nên muốn vãng sanh Tịnh Độ thì nhất định phải buông xuống hết thầy thân tâm thế giới, xem thế gian này như là quán trọ để ở, tuyệt đối không phải là của mình, cái gì cũng không chấp trước, nhất tâm niệm Phật, như vậy thì sẽ có cảm ứng.

Câu hỏi thứ mười chín: Đệ tử và vợ cùng học Phật, cũng nghe đĩa DVD của lão Pháp sư nhưng vợ con thường có hiện tượng bị quấy nhiễu, ban ngày nhìn thấy mặt trời thì xây xẩm mặt mày, ban đêm sợ phòng tối, không dám ở một mình, khi ngủ thường bị giật mình thức giấc, tâm phiền ý loạn. Xin hỏi nên làm thế nào?

Đây là nghiệp chướng hiện tiền. Loại nghiệp chướng này, đại đa số là oan gia trái chủ, bạn phải tương thông với họ. Có hiện tượng này là do có vong ở trong nhà bạn, nghiêm trọng hơn chính là dựa thân. Không dựa thân thì chính là bầu không khí của bạn, người nước ngoài nói là từ trường, từ trường của bạn bị nhiễu. Cho nên nhất định bạn phải tương thông thật tốt với họ. Họ từ đâu tới? Từ cõi nào tới? Vì sao quấy nhiễu? Thỉnh cầu họ nói ra thật rõ ràng thì mới biết hóa giải như thế nào. Phương pháp hóa giải quá nửa là đem công đức tụng kinh, niệm Phật của chính mình hồi hướng cho họ. Ở trong nhà cúng một bài vị “*lũy kiếp oan thân trái chủ*” (oan gia trái chủ nhiều đời nhiều kiếp), hi vọng hóa giải oán kết với họ, hai bên chung sống hòa bình, thầy đều được lợi ích. Hóa giải không được thì cả hai bên đều không tốt, hơn nữa là oan oan tương báo trong lục đạo, đời đời kiếp kiếp hai bên đều khổ. Oan gia trái chủ giác ngộ rồi thì quá nửa đều có thể tiếp nhận, đều có thể rời đi.

Tiếp theo là các câu hỏi của các đồng tu trên internet.

Câu hỏi thứ nhất: Xin hỏi Nhất Chân Pháp Giới và Cực Lạc thế giới khác nhau như thế nào? Có phải là do phát nguyện không như nhau không?

Nếu nói theo thật tướng các pháp thì không có khác biệt. Có khác biệt là do tâm chúng sanh không giống nhau, gọi là "*người nhân thấy nhân, người trí thấy trí*". Cho nên khác biệt không ở nhất chân pháp giới mà khác biệt là ở phân biệt chấp trước của bạn. Bạn có phân biệt chấp trước, họ cũng có phân biệt chấp trước, phân biệt chấp trước của hai người các bạn không như nhau nên thấy đều có khác biệt, cho nên khác biệt là do chính mình tạo thành. Thế giới Cực Lạc cùng thế giới Hoa Tạng thật không có khác biệt, vì sao biết không có khác biệt? Nếu quý vị nghe Kinh Hoa Nghiêm lâu rồi thì quý vị phải nên hiểu rõ. Thế Tôn nói với chúng ta: "*Hết thấy chúng sanh vốn dĩ là Phật*", đâu có khác biệt! Không có khác biệt, vì sao lại khởi khác biệt? "*Nhưng do vọng tưởng phân biệt chấp trước mà không thể chứng đắc*", trong vọng tưởng phân biệt chấp trước sinh ra khác biệt, sự khác biệt này là rất lớn, vô lượng vô biên. Nhưng hết thấy khác biệt, bạn phải nhớ rằng đều là vọng tưởng, vọng tưởng không phải là thật. Cho nên, chân thật thì không có khác biệt, giả mới có khác biệt. Vậy bạn hà tất phải đem cái giả để vào trong tâm? Thế thì bạn sai rồi.

Sai lầm này sẽ làm chướng ngại bạn tu hành, làm chướng ngại bạn chứng quả, làm chướng ngại bạn khai ngộ, vì sao bạn không buông nó xuống? Phật nói với chúng ta, nói đến chỗ cùng cực, buông xuống hết thấy chấp trước, chính là quả A-la-hán mà trên kinh Phật đã nói, bạn liền chứng đắc. Tiếp tục buông xuống phân biệt, bạn sẽ là Bồ-tát. Buông xuống vọng tưởng rồi thì bạn sẽ quay về đến quả vị Phật, bạn vốn dĩ chính là Phật. Hiện nay vẫn là Phật, nhưng là vị Phật hồ đồ mang theo vọng tưởng phân biệt chấp trước, đánh bạt hết thì chính là Phật thật. Cho nên đồng và bất đồng là một không phải hai, đây là nhập vào pháp môn bất nhị.

Câu hỏi thứ hai: Khi niệm Phật ngồi kiết-già, tay kết ấn Di Đà, quán tưởng chính chính mình là Di Đà đang ngồi trên hoa sen, thân là Di Đà, tâm tưởng Di Đà, miệng niệm Di Đà. Xin hỏi vậy có như pháp không?

Như nháp. Cứ tiếp tục niệm thật tốt, tự nhiên sẽ tương ứng. Đến khi nào thì tương ứng? Khi bạn không hỏi tôi nữa thì tương ứng. Bạn còn hỏi tôi là bạn còn nghi hoặc, còn sự nghi hoặc này thì không thể chứng đắc. Chính là nói bạn còn có vọng tưởng phân biệt chấp trước, buông xuống điều này thì đúng rồi.

Câu hỏi thứ ba: Có một số người toàn làm việc theo cảm tính, chỉ làm theo ý mình, không nghĩ đến cảm nhận của người khác hay để lại hậu quả gì cho người khác, nhưng lại ít bệnh sống lâu, xin hỏi có phải nguyên nhân là họ không để ở trong tâm không?

Không phải vậy, đây là hai sự việc. Bản thân họ có sức khỏe tốt. Tuổi thọ dài, sức khỏe tốt là do nhân thiện họ đã tu trong đời quá khứ, trong đời này có được quả báo. Những hành vi họ tạo trong đời này, quả báo là ở đời sau, không phải ở đời này. Cho nên, nhất định phải hiểu, quả báo thông ba đời. Điều này trong kinh Phật thường hay nói, người thế gian “muốn biết nhân đời trước”, “xem quả hưởng đời này”, chính là những gì ta nhận được trong đời này. “Muốn biết quả đời sau, xem việc làm đời này”, đời sau có quả báo như thế nào? Hãy xem khởi tâm động niệm, lời nói việc làm trong đời này của chúng ta. Nhân quả thông ba đời! Cho nên, nghĩ xem trong cả đời này của chính chúng ta, tất cả khổ vui mừng lo, thì sẽ biết được nghiệp đã tạo đời trước. Nghiệp, quả đều là tự làm tự chịu, không liên quan đến người khác. Nếu quả báo của chúng ta không tốt, hi vọng có thể cải thiện môi trường sống của chúng ta, đây là thuộc về quả báo, có được không? Được. Bởi vì nhân quả là do chính mình tạo, cho nên người khác không thể giúp bạn thay đổi. Bạn tìm thầy bói, tìm thầy phong thủy để giúp bạn thay đổi, đó là giả, đó hoàn toàn là lừa gạt người, do chính mình thay đổi. Chính mình tạo nhân, chính mình chịu quả báo,

chính mình có thể thay đổi. Phương pháp thay đổi, các bạn xem Liễu Phàm Tứ Huấn thì sẽ hiểu rõ, xem Du Tịnh Ý Ngô Táo Thần Ký thì bạn sẽ hiểu. Bạn y theo phương pháp của họ mà thay đổi, khẳng định là hữu hiệu, hơn nữa là vô cùng nhanh. Trước hết phải sám tội, chính mình có tội nghiệp, làm việc sai thì không được giấu giếm, càng giấu thì càng nghiêm trọng, việc đó thì phiền phức rồi. Cho nên, Phật dạy chúng ta “*phát lồ sám hối*”, chính mình có lỗi làm thì phải nên nói với người khác, đừng sợ người khác chỉ trích, người khác chỉ trích bạn thì báo hết rồi, rất tốt, cho nên nói tội nặng báo nhẹ. Tạo tội nghiệp mà giấu giếm, càng giấu thì càng nặng. Giấu giếm không chút sơ sót, người khác không biết, người ta vẫn tán thán bạn, nhưng quý thần biết, bạn không giấu nổi quý thần, cho nên quả báo sau này thì khổ rồi, đây là điều không thể không biết. Cho nên không thể nói đây là nguyên nhân do họ không để tâm, không để tâm là mê hoặc điên đảo, là ngu si.

Câu hỏi thứ tư: “A Di Đà Phật” là cách niệm bằng tiếng Hoa, xin hỏi người nước ngoài tu pháp môn Tịnh Độ phải nên niệm như thế nào? Niệm tiếng Anh của A Di Đà Phật được không?

Bạn không cần phải lo lắng việc này, người nước ngoài có cách niệm của người nước ngoài, mỗi người đều có nhân duyên, có lẽ âm thanh này khác nhau không nhiều. Quan trọng nhất là tâm, tâm tương đồng với tâm của A Di Đà Phật, nguyện tương đồng với nguyện của A Di Đà Phật, hạnh tương đồng với hạnh của A Di Đà Phật, tín nguyện hạnh này ở đâu? Chính là những gì nói trong Kinh Vô Lượng Thọ. Cho nên không thể không đọc kinh. Thường xuyên đọc kinh, ghi nhớ những điều trọng yếu trong kinh, phải thực hiện, phải biến những điều đó thành tư tưởng hành vi của chính mình, chúng ta mới có thể tương ứng với Phật. “*Một niệm tương ứng một niệm Phật, niệm niệm tương ứng niệm niệm Phật*”. Chúng ta nhìn thấy những thứ ưa thích, trong tâm liền khởi lên niệm tham, bạn nghĩ xem A Di Đà Phật có tham không? Chúng ta tham, A Di Đà Phật không tham, vậy không

tương ứng với Ngài, đây không phải là niệm Phật. Gặp những việc không như ý, trong tâm chúng ta không vui, nổi giận, A Di Đà Phật có nổi giận không? Đây gọi là chân thật niệm Phật. Gần đây giảng Kinh Hoa Nghiêm đều là giảng những đạo lý này.

Chân tâm chính là tâm Phật, chân tâm của chúng ta với A Di Đà Phật, với hết thầy chư Phật Như Lai là một tâm, không phải là hai, “*thanh tịnh tịch diệt, mây trần không nhiễm*”. Hỉ nộ ai lạc đều là phiền não, trong chân tâm không có, trong vọng tưởng phân biệt chấp trước thì có. Từ vọng tưởng khởi lên phân biệt, từ phân biệt khởi lên chấp trước, cho nên cái gốc của chấp trước phân biệt là vọng tưởng. Bạn ghi nhớ vọng thì là giả, không phải thật, cho nên phân biệt cũng không phải là thật, chấp trước cũng không phải là thật. Không phải thật mà bạn lấy làm thật thì nó sẽ khởi tác dụng. Tác dụng này sẽ sinh ra chướng ngại, chúng ta vĩnh viễn không thể quay về tự tánh. Không thể quay về tự tánh thì đó chính là tùy nghiệp mà lưu chuyển. Nghiệp là gì? Chính là vọng tưởng phân biệt chấp trước, tùy theo cái này mà lưu chuyển, sự lưu chuyển này chính là Thập Pháp Giới. Nếu đọa lạc vào trong phân biệt chấp trước thì sẽ biến thành lục đạo luân hồi. Trong Tứ Thánh Pháp Giới không có chấp trước, phân biệt rất mỏng nhẹ, điều này rất quan trọng.

Cho nên tu hành, chân thật luyện công ở đâu? Ở trong hoàn cảnh nhân sự. Hoàn cảnh nhân sự thậm chí còn thù thắng hơn hoàn cảnh vật chất, bởi vì hành vi giữa người với người phần nhiều không hòa hợp. Bạn ở nơi này, bạn có thể tu nhẫn nhục ba-la-mật, tu trì giới ba-la-mật, bố thí là buông xuống, Lục Độ vạn hạnh tu ở trên nhân sự là thù thắng nhất, cũng là nhanh nhất. Càng là người không thể chung sống thì càng phải chung sống với người ta, thành tựu lục ba-la-mật của chính mình. Nếu không thể chung sống mà quay đầu bước đi thì chính là bạn không sẵn lòng nâng cao chính mình, không sẵn lòng tôi luyện bản thân, vậy làm sao có thể thành công? Cho nên càng là cảnh giới không tốt thì bạn càng có cơ hội tốt, bạn càng có thể nhanh thành tựu. Thuận cảnh tu hành khó, nghịch cảnh tu hành dễ. Nhưng người

thông thường đều bỏ đi nghịch cảnh, đó là gì? Họ không muốn tu, vậy thì không có cách gì.

Chân thật là một người biết tu hành thì không ở chỗ hoàn cảnh, mà hoàn toàn trên nhân sự để rèn luyện tâm chí của mình, phải mài phiền não tập khí cho sạch sẽ, bất luận người nào cũng là người tốt. “*Người người là người tốt*”, tôi tin các bạn đều thừa nhận điều này. Phật nói “*hết thấy chúng sanh vốn dĩ là Phật*”, Phật không phải là người tốt sao? Người người là người tốt, chính là người người đều là Phật, điều này phải biết, họ có Phật tánh. Phật tánh là gì? Là giác tánh, tai của bạn có thể nghe, mũi của bạn có thể ngửi, lưỡi có thể nếm, ý có thể biết, thấy nghe hay biết chính là Phật tánh, người nào mà không có? Ai cũng có, đều có! Cho nên là Phật thật, không phải là Phật giả. Chỉ là kiến văn giác tri của họ dùng sai rồi. Đúng chính là tùy thuận pháp tánh, sai là trái với pháp tánh.

Mấy ngày nay đúng lúc chúng ta đang giảng đến chỗ này, trong đoạn này của Hoa Nghiêm nói đến Thập Thiện, tôi đặc biệt đem những gì gọi là thiện, những gì gọi là ác, nói rõ tường tận với mọi người. Nếu thiện và ác còn không phân biệt nổi, đều không biết, vậy thì không có cách gì. Lấy ác làm thiện. Người ác này ngày ngày tìm bạn gây phiền phức, ngày ngày đang huỷ báng bạn, ngày ngày đang hãm hại bạn, đó là thiện, ta có thể chịu nổi không? Liệu ta có thể ở trong cảnh giới này không khởi tâm oán hận không? Chỉ cần rèn luyện ở đây. Nếu không thì sự nhẫn nhục ba-la-mật đó từ đâu mà luyện thành công? Là ở chỗ này mà luyện thành công.

Bạn xem Nhẫn Nhục tiên nhân, đó là khi Thích-ca Mâu-ni Phật còn là Bồ-tát, bị vua Ca-lợi cắt xẻo thân thể, đây là đau đớn lớn nhất, ông ta muốn mạng của bạn, không phải là một dao giết bạn, mà ông ta dùng con dao nhỏ, cắt từng nhát từng nhát thịt, là xử tử bạn theo cách róc thịt bằng ngàn vạn nhát dao. Bồ-tát không có mảy may oán hận, hơn nữa còn phát nguyện, tương lai khi tôi thành Phật, người đầu tiên tôi độ là ông, vì sao vậy? Cảm ân! Nếu không phải là trải qua khảo nghiệm như vậy thì làm sao hiểu được bạn đạt nhẫn nhục ba-la-mật

đến đâu, đã viên mãn rồi. Điều này người thường chịu không nổi, người thường thì sẽ hận đến cùng cực. Bồ-tát là thương yêu đến cùng cực, ta may nhờ ông ấy nên mới thành tựu, không có ông ấy, làm sao ta thành tựu được? Làm sao ta biết công phu của chính mình như thế nào? Cho nên nhất định phải hiểu điều này, thật không dễ. Nhưng người chân tu thì hiểu được. Chỉ cần bạn thông rồi thì pháp hỉ sung mãn, trên đường Bồ-đề nâng cao lên một bước rất dài.

Câu hỏi thứ năm: Pháp duyên sanh đều là vô tự tánh, xin hỏi nên giải thích “vô tự tánh” như thế nào? Vô tự tánh có phải ý nghĩa là tánh không chăng?

Không sai, vô tự tánh đúng thật là tánh không. Vô tự tánh, bạn phải chú ý đến một chữ quan trọng trong đó chính là chữ “tự”, không phải nó không có tánh, mà nói nó là vô tự tánh, bạn phải hiểu đạo lý này. Tự là gì? Tự là phân biệt chấp trước, không có phân biệt chấp trước thì đó chính là chân tánh. Hết thấy pháp là tánh hiện thức biến, làm sao nó có thể không có tánh? Cho nên chữ “tánh” này gọi là pháp tánh, trong kinh giáo Đại Thừa gọi là pháp tánh. Hết thấy vật, hiện tượng đều có pháp tánh, không có pháp tánh thì không thể có hiện tượng. Nhưng không thể nói nó là tự tánh, tự tánh là gì? Đâu phải chỉ tánh này có mà tánh khác không giống nó, vậy thì sai rồi. Tánh này là cùng một tánh của hết thấy vạn vật.

Chúng tôi lại dùng một ví dụ để mọi người dễ hiểu một chút. Cổ Đức thường dùng vàng và đồ bằng vàng, vàng chính là tánh, đồ bằng vàng là vật, ví dụ chúng ta dùng vàng ròng để làm một cái vòng tay, làm một dây chuyền, làm ra rất nhiều đồ dùng khác nhau, bạn muốn hỏi tánh của những đồ dùng này, chính là thể của nó, là gì? Toàn là vàng. Bạn không thể nói dây chuyền này của tôi, vàng là tự tánh của dây chuyền này của tôi, đã là tự tánh của dây chuyền thì không thể làm thứ khác. Đây là tự tánh của ta, làm sao biến thành của người khác được? Cho nên đó là vô tự tánh, không phải là không có tánh,

mấu chốt ở đây chính là chữ “tự”. Không có tự, không có tự là gì? Cùng một pháp tánh, đạo lý là ở chỗ này.

Cho nên nói “tánh không”, tánh có thể hiện tướng, bởi vì tánh không phải là tinh thần cũng không phải là vật chất. Hai chữ “tánh không” này, mấu chốt là ở chữ “không”, “không” chẳng phải là “vô”, chúng ta nói không là cái gì, cũng không có, không phải là ý nghĩa này. Không và có, nó có thể hiện. Vì sao nói nó là không? Bởi vì nó không phải là vật chất, mắt chúng ta nhìn không thấy, tai cũng không nghe được, sáu căn thấy đều chẳng tiếp xúc được, cho nên nói nó là không, là ý nghĩa này. Nếu nó biến thành tướng thì gọi là pháp tướng. Hết thấy vạn vật trong toàn thể vũ trụ được gọi chung là pháp tướng, hết thấy chúng ta, các loại chúng sanh đều là pháp tướng. Pháp tướng là do pháp tánh hiện ra. Tướng là thiên biến vạn hóa, đó là tác dụng sinh ra từ vọng tưởng phân biệt chấp trước. Vọng tưởng phân biệt chấp trước gọi là thức, vọng tưởng là A-lại-da, chấp trước là mặt-na, phân biệt là ý thức, ở trong Duy Thức đã nói rất rõ ràng, phân tích rất rõ ràng, những thứ này là năng biến.

Hết thấy vạn vật trong vũ trụ, trong Phật pháp nói, hiện tướng này chính là tướng phần của A-lại-da, trong khoa học hiện nay nói là vật chất. Vật chất là từ tánh hiển hiện. Thức sinh ra biến hóa, là sự việc như vậy. Đây là nói hiện tướng của vũ trụ, bất luận là đại vũ trụ hay là tiểu vũ trụ, đều không có ngoại lệ. Tiểu vũ trụ, Phật gọi là vi trần, ngày nay chúng ta nói là nguyên tử, điện tử, lap tử, thậm chí hiện nay nói hạt quark càng nhỏ hơn, là tiểu vũ trụ. Tiểu vũ trụ và đại vũ trụ là một không phải hai, tánh tương đồng, tánh đức cũng tương đồng, tác dụng của tánh cũng là tương đồng, không hai không khác.

Vũ trụ từ đâu mà có? Rất nhiều nhà khoa học hiện nay đều thừa nhận, bởi vì từ các công cụ khoa học mà quan sát, thì vũ trụ đang không ngừng bành trướng. Hiện tượng bành trướng, có lẽ đều là những vụ nổ. Rất nhiều nhà khoa học đều cho rằng sự hình thành vũ trụ là do vụ nổ từ mấy chục tỷ năm trước sinh ra. Bạn phải tỉ mỉ mà suy nghĩ cách nói này, có gì đó không đúng, rốt cục là thứ gì nổ? Là

một lần nổ hay là nhiều lần nổ liên tục? Vấn đề liền rất nhiều rồi. Trong kinh Phật không có cách nói này. Phật nói không có vụ nổ nào, nó hình thành như thế nào? Trong Kinh Lăng Nghiêm nói: “*Sanh ra nơi nào, diệt tận nơi đó*”, hiện nay nhà khoa học cũng chứng thực cho cách nói này. Chúng tôi thấy là chứng thực, nhà khoa học không biết, bởi vì nhà khoa học chưa từng xem qua kinh Phật, họ không hiểu được. Đây chính là hiện tượng này, những hiện tượng mà ngày nay chúng ta nhìn thấy thật sự là tương tự tương tục, tuyệt đối không phải là sự tương tục của một hiện tượng mà là tương tự tương tục. Hiện tượng của mỗi một lần đều không như nhau, đều là sự độc lập. Cho nên nó là “*sanh ra nơi nào, diệt tận nơi đó*”, đây chính là phát hiện của khoa học hiện nay, vật chất không tồn tại, vật chất là từ trong không mà sanh ra có.

Hiện nay khoa học gọi bản thể của vạn vật vũ trụ, danh từ họ dùng gọi là trường, trường là gì? Trường là khi năng lượng vô cùng mỏng nhẹ, năng lượng tập trung thì nó biến thành vật chất, sẽ sinh ra hiện tượng vật chất. Hiện tượng vật chất vừa sinh ra thì nhanh như tia chớp, vật chất xuất hiện, xuất hiện rồi thì lập tức không còn nữa, nhưng nó lại sẽ hiện. Nhưng khi hiện ra thì tia phía sau không phải là tia trước đó, không như nhau. Nó có thể không ngừng xuất hiện, hơn nữa tốc độ vô cùng nhanh, người thường chúng ta sẽ cho rằng thật sự có vật chất, kì thật vật chất không tồn tại. Đây là câu “*phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*” mà trong Kinh Bát-nhã thường nói, câu nói này hay vô cùng. “*Sinh ra nơi nào, diệt tận nơi đó*” đã nói ra được chân tướng của vũ trụ rồi.

Bạn hiểu rõ điều này thì bạn mới biết Phật với Pháp thân Bồ-tát chân thật, trong cảnh giới của các Ngài, “*nhất thiết pháp vô sở hữu, tất cánh không, bất khả đắc*” (hết thảy các pháp chẳng sở hữu, rốt ráo là không, chẳng thể được). Bạn hiểu rõ cảnh giới này rồi thì bạn mới thật sự buông xuống vạn duyên, mây trần không nhiễm nữa. Buông xuống vạn duyên, mây trần không nhiễm, trong tự tánh của bạn có vô lượng trí huệ hiện tiền, vô lượng đức năng hiện tiền, vô lượng tướng

hảo hiện tiền, không cần tu, không cần cầu. Vì sao ngày nay chúng ta không đạt được? Chính vì chúng ta không chịu buông xuống, chúng ta vẫn còn nỗ lực cầu, càng cầu thì càng xấu đi, càng cầu càng mê hoặc, không chịu buông xuống. Buông xuống thì trí huệ đức năng trong tự tánh của bạn hiện tiền, không buông xuống thì đó chỉ là một chút tri thức mà bạn cầu được trước mắt, tri thức này đều là thứ sai lầm, đều không phải thật, đạo lý này rất sâu! Trong thế gian không có đạo lý này, chỉ trong kinh giáo Đại Thừa có.

Chúng ta may mắn gặp được là việc không dễ dàng, đây gọi là “trăm ngàn vạn kiếp khó gặp được”, gặp được rồi thì bạn làm sao có thể đạt được? Buông xuống thì đạt được. Mấu chốt chính là bạn không chịu buông xuống, vậy đâu có cách gì? Buông xuống tham sân si mạn, tham sân si mạn là gì? Là chấp trước, là một phần trong chấp trước. Nếu bạn buông xuống toàn bộ thì xin chúc mừng bạn, bạn đã đắc quả A-la-hán, không còn lục đạo nữa. Buông xuống chấp trước chính là buông xuống lục đạo, luân hồi lục đạo là giả, không phải thật, giống nằm mộng vậy, thật sự tỉnh lại rồi thì cảnh mộng không còn nữa.

Câu hỏi thứ sáu: Đệ tử là cư sĩ trong Niệm Phật Đường Diệu Âm ở Đại Đồng, Sơn Tây, Niệm Phật Đường là phòng khách của nhà con, thành lập đến nay đã bảy năm. Chúng con chuyên tu Tịnh Độ, một bộ Kinh Vô Lượng Thọ, một câu A Di Đà Phật. Ngày ngày như thế, buổi chiều thí thực cũng chỉ niệm Phật hiệu. Nhưng sức khỏe của toàn thể cư sĩ đều không tốt, không biết có gì không như pháp không? Có ba vị Pháp sư xuất gia nói chúng con cúng thí thực thì không được chỉ có niệm Phật, nhất định phải dùng nghi thức Mông Sơn. Xin lão Pháp Sư khai thị.

Cách nói này không nhất định, đối với việc của quý thân, ngôn ngữ nói rất hay, “thành tắc linh”, chỉ cần tâm địa chân thành, nghi thức không quan trọng. Cư sĩ tại gia chưa học qua, quý thân đương nhiên cũng là phàm phu, họ cũng chấp trước, nhưng bạn chưa học qua

thì họ sẽ tha thứ cho bạn. Nếu bạn học rồi, học rồi mà không như pháp thì đôi khi họ sẽ không tha thứ cho bạn. Bạn chưa học qua nhưng có tâm rất cung kính thì họ cũng rất lịch sự với bạn. Cho nên người đồng tâm ấy, tâm đồng lý ấy, phải hiểu đạo lý này. Ví dụ bạn thấy một người không biết quy củ nhưng họ vô cùng thành khẩn đối với bạn, họ làm chút việc sai sót thì bạn có trách họ không? Sẽ không, bạn sẽ tha thứ cho họ. Nếu họ đã học qua, họ biết rõ mà còn cố phạm thì có thể trách móc. Cho nên đây là “*thành tắc linh*”. Câu nói này là vô cùng phù hợp, nói vô cùng hay.

Còn sức khỏe không tốt thì nhất định là có nguyên nhân khác, có thể là môi trường sống, ăn uống, đây là vấn đề trực tiếp nhất. Mặc dù chúng ta không chú trọng sâu về ăn uống, nhưng phải chú ý vấn đề vệ sinh. Khi Đức Phật còn tại thế rất xem trọng vấn đề này. Vì sao trong cửa Phật thời bấy giờ khi ốm bình bát đi khát thực thì các Ngài phải ăn hết, không ăn hết thì các Ngài bố thí cho súc sanh, , nhất định không để sang bữa sau. Đây chính là vệ sinh mà ngày nay chúng ta nói. Thời tiết Ấn Độ nóng, lại không có tủ lạnh, không bảo quản được, cho nên sau khi khát thực về thì nhanh chóng ăn hết, đồ ăn không hết thì cúng dường cho súc sanh, không thể để đến hôm sau. Ngày nay ta khát thực nhiều một chút, hôm sau có thể không cần đi, đây là việc không được phép làm, vậy không vệ sinh. Phật rất chú ý đến vệ sinh. Không được ăn quá no, ăn quá no thì bạn có lỗi với dạ dày, nó cũng có năng lực tiêu hóa của nó, nếu dạ dày không thật khỏe mạnh thì bạn phải chăm sóc nó thật tốt, không được để cho nó gắng sức quá nhiều, nó sẽ bị phản hiệu quả, sẽ phản tác dụng.

Còn nữa, bạn ở Đại Đồng, Sơn Tây, ở Đại Đồng Sơn Tây có “Sơn Tây Tiểu Viện”, chúng tôi có một bộ đĩa, bạn có thể xem thử, có thể lấy làm tham khảo, thậm chí bạn đến Sơn Tây Tiểu Viện để tham quan đời sống sinh hoạt của họ. Họ có rất nhiều bệnh rất kỳ quái, bác sĩ đều không thể chữa trị, họ có thể hồi phục, cảm ứng chẳng thể nghĩ bàn. Nên khiêm tốn đi tham quan, đi thỉnh giáo.

Câu hỏi thứ bảy: Xin hỏi đệ tử Phật có thể đảm nhận công việc nhân viên y tế hoặc nhân viên văn thư tại công ty thuốc lá và rượu được không?

Có thể, không có gì là không thể. Miễn là bạn không bị nhiễm thuốc lá, rượu, biết thuốc lá và rượu có hại đối với thân tâm, không có chỗ nào tốt. Bạn làm việc ở trong đây, cũng được. Bạn có thể làm một tấm gương tốt, ở trong công ty thuốc lá và rượu mà có thể không hút thuốc, không uống rượu, bạn cũng có thể độ hóa người khác, vậy thì công đức rất lớn.

Câu hỏi thứ tám: Đệ tử có một đồng nghiệp làm công việc vận chuyển rượu thuốc lá, học Phật chưa đến một năm, tinh tấn niệm Phật. Có một ngày trong mộng thấy Tây Phương Tam Thánh đến tiếp dẫn, lúc đó anh ấy khởi một ý niệm: con của mình vẫn còn nhỏ, xin A Di Đà Phật mấy năm sau mới đến tiếp dẫn. A Di Đà Phật lập tức biến mất không thấy nữa. Đến nay đứa bé đã lớn rồi nhưng vẫn không thấy A Di Đà Phật đến tiếp dẫn, xin hỏi đời này có thể vãng sanh không? Công việc rượu và thuốc lá không phải là sự nghiệp như pháp, vì sao A Di Đà Phật vẫn đến tiếp dẫn?

A Di Đà Phật đến tiếp dẫn nhất định là có nhân duyên kiếp trước, kiếp này bạn niệm Phật, thời gian học Phật không dài, nhưng thiện căn trong đời quá khứ sâu dày mà bạn không biết. Những năm đầu chúng tôi ở Washington D.C. nước Mỹ, có một người Trung Quốc mở một quán cơm ở đó, tên là Chu Quảng Đại, cả đời không học Phật. Lúc đó ông ấy phát bệnh ung thư, bác sĩ tuyên bố không có cách gì cứu. Thân bằng quyến thuộc của ông đến đền chùa để cầu Thần bái Phật, xem thử có kỳ tích xảy ra không. Tịnh Tông Học Hội chúng ta có một đồng học đã đến khai thị cho ông ấy, đừng lưu luyến thế gian này nữa, cũng đừng vẩn vương thân thể này nữa, khuyên ông ấy niệm Phật vãng sanh. Sau khi ông ấy nghe rồi thì chân thật nghe lời làm theo, lập tức gọi người nhà của ông ấy thay đều giúp ông ấy niệm Phật, hình như được ba ngày thì vãng sanh, thoát tướng vô cùng tốt.

Từ trước tới nay ông ấy chưa từng tiếp xúc với Phật pháp. Đây là thiện căn trong đời quá khứ, ở trong đời này ông không gặp được duyên, đến lâm chung mới gặp được. Vừa gặp được thì liền tin tưởng, liền tiếp nhận, liền chân thật buông xuống, không cầu bác sĩ nữa, nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, ba ngày thì thành tựu. Đây cũng là làm ra thị hiện cho chúng ta, trong Kinh Di Đà nói “*hoặc một ngày cho đến bảy ngày*” nhất tâm xưng niệm, đều có thể vãng sanh. Ông ấy có tín tâm kiên định, có nguyện vọng khẩn thiết, chân thật là đã mãn nguyện.

Câu hỏi thứ chín: Trong Đại Kinh Giải của Hoàng lão cư sĩ đã tán thán cùng cực các vị Đại sư như Thiện Đạo, Pháp Nhiên, Thân Loan, cũng nói: thực sự là truyền thừa chánh mạch Tịnh Tông của nước ta. Nhắc đến Tịnh Độ Chân Tông mà Thân Loan Thượng nhân đã đề xướng, chỉ có nương tựa vào một chữ “Tín”, thuần là y theo tha lực. Chỉ lấy công đức quả Phật mà nương tựa thì cũng như Mật Tông. Như Ngẫu Ích Đại Sư nói: Được sanh hay không, toàn là do tín nguyện có hay không. Đó là mấu chốt của vãng sanh. Những gì mà Tịnh Độ Chân Tông Nhật Bản đã nói, toàn ở trong đó. Hạ lão cư sĩ nói: “Tịnh Tông tức là hiển thuyết của Mật”. Kính xin Sư phụ khai thị đối với đoạn chú giải này.

Những gì mà Hoàng lão cư sĩ và Hạ lão cư sĩ đã nói đều là chính xác, không có sai lầm. Đúng thật như Ngẫu Ích Đại Sư đã nói, có thể vãng sanh hay không hoàn toàn ở chỗ có tín nguyện hay không. Còn về phẩm vị vãng sanh thế giới Cực Lạc là do công phu niệm Phật sâu hay cạn. Sự sâu hay cạn của công phu niệm Phật đó, quý vị phải hiểu rằng chính là quý vị buông xuống được bao nhiêu. Trong Hoa Nghiêm chúng tôi đã giảng rất nhiều, bạn có thể buông xuống chấp trước đối với hết thảy người việc vật, không chấp trước nữa thì bạn sanh đến thế giới Cực Lạc không phải là ở cõi Phạm Thánh Đồng Cư mà là cõi Phương Tiện Hữu Dư. Bạn có thể buông xuống phân biệt thì bạn sanh vào cõi Thật Báo Trang Nghiêm, đây là điều chắc chắn, đây

gọi là công phu, công phu là buông xuống. Dùng một câu Phật hiệu để thay thế cho hết thảy vọng niệm, vậy thì đúng rồi. Thấu rõ đối với vạn sự vạn vật trên thế gian này, thấu rõ là trí tuệ, thấu rõ điều gì? Thấu rõ toàn là giả không phải là thật. Trong Kinh Kim Cang nói rất hay, “*phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng*” (hễ có tướng đều là hư vọng), “*nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh*” (tất cả pháp hữu vi như mộng ảo bọt bóng). Tâm Kinh nói được triệt để nhất, “*vô trí diệc vô đắc*” (không có trí huệ, cũng không có chứng đắc). Bạn vẫn không thể buông xuống sao? Bạn buông xuống được bao nhiêu thì bạn nâng lên trên được bấy nhiêu. Bạn không buông xuống được thì chẳng có cách gì. Phật cũng chẳng giúp nổi, có từ bi đi nữa cũng không có cách gì, nhất định bạn phải tự mình chịu buông xuống.

Đối với chính mình, thật sự nắm chắc việc vãng sanh, cổ nhân là như vậy, thì mới đi giúp đỡ người khác, mới nói đến việc hoằng pháp lợi sanh. Khi bản thân còn chưa nắm chắc thì không làm việc này, trước hết thành tựu chính mình rồi mới thành tựu người khác. Nếu chính mình chưa thành tựu thì có thể đem công đức tu hành mỗi ngày của mình hồi hướng đến hết thảy chúng sanh khắp pháp giới hư không giới, thì cũng bao gồm cả trong đó. Điều sợ nhất là gì? Là chạy đi khắp nơi, hôm nay chỗ này thỉnh, ngày mai bên kia mời, tâm của bạn đều chạy toán loạn, tâm không thanh tịnh, tâm không định. Công phu phải là định, nếu không có định thì công phu ở đâu? Cho nên điều này vô cùng quan trọng.

Tôi thường xuyên nói với các đồng học, tôi vô cùng cảm kích Cục Tôn giáo Quốc gia của chúng ta, họ giúp tôi định trở lại. Bạn xem, trong nước mời tôi, mười mấy năm trở lại đây, thư mời đến không ngừng, mời tôi tham gia pháp hội, tham gia hoạt động, đi giảng kinh. Tôi đến Trung Quốc hoạt động tôn giáo, nhất định phải do Cục Tôn Giáo Quốc Gia phê chuẩn, lãnh đạo tỉnh phê chuẩn cũng không được, phải là quốc gia phê chuẩn thì tôi mới có thể đi. Người ta mời tôi, tôi nói bạn đi tìm Cục Tôn Giáo Quốc Gia, tìm Cục trưởng Diệp, ông ấy mà không duyệt thì tôi không thể đi, đỡ cho tôi rất nhiều việc.

Nếu ông ấy mà duyệt thì tôi gặp họa rồi, còn có thể giảng kinh không? Vậy thì không thể giảng Kinh Hoa Nghiêm rồi, chạy đi khắp nơi, mệt chết người! Cho nên phải biết điều này.

Gần đây, Trung ương lại có một mệnh lệnh, Thầy Thái, cô Dương của chúng ta đã được rất nhiều nơi mời đi giảng Đệ Tử Quy, có nơi thì chính phủ phê duyệt, hiện nay công việc này thì phải được Ủy Ban Trung Ương Quốc Gia phê chuẩn. Tôi nói với họ, các bạn có phước rồi, được Bộ trưởng Lưu giúp đỡ rất lớn, vì sao vậy? Bản thân họ vẫn chưa thành tựu, mới học được một chút thôi, đó không phải là tài năng gì to tát, nhất định phải có thời gian định lại để đọc sách thật tốt, học tập thật tốt, ít nhất phải học mười năm. Mười năm sau, bạn lại bước ra thì bạn là nhân tài đẳng cấp thế giới. Hiện nay tuổi tác của bạn lớn như vậy rồi, bạn vẫn không làm thì không được, không kịp nữa đâu, là Phật Bồ-tát phù hộ đây! Ủy Ban Trung Ương có chỉ thị như vậy, chúng tôi rất đổi vui mừng. Tôi nói các bạn thật có phước báo, không cần đi đâu cả, đóng cửa lại đọc sách mười năm cho tốt. Một mặt chính mình học tập, một mặt ở trong nhà giảng, không giảng ở bên ngoài. Tương lai rất có thể chúng ta thấy đều tập trung ở Hồng Kông, giảng ở trong nhà, giống như giảng đường này, mỗi giảng đường, hiện trường, chúng ta đều ghi hình, đồng thời phát trên mạng, toàn thế giới đều có thể xem thấy. Không đáp lại lời mời, nơi nào đó đến mời, không đi nữa, mười năm của chúng ta, mười năm chính mình thành tựu rồi mới bước ra giảng. Hoặc là chúng ta muốn đi dạy học sinh thì chúng ta làm trường học dạy học sinh; hoặc là ở trong trường khác làm giáo viên dạy học sinh, như vậy là được.

Bản thân bạn không có đạo đức thật sự, không có học vấn thật sự thì không được. Tuyệt đối không phải là học được một chút thì có thể cứu được thế gian, phải có đạo đức thật, phải có đại học vấn. Cho nên tôi hi vọng mỗi người chúng ta cả đời chuyên vào một bộ kinh, Nho Thích Đạo đều được, cả đời chuyên công Luận Ngữ, chuyên công Mạnh Tử, chuyên công Lão Tử, chuyên công Trang Tử, chuyên công Kinh Phật, cả đời là một bộ, không thể nắm bộ thứ hai. Bất kể là tại

gia hay xuất gia thì nhất định phải thực hiện được bốn cái gốc, phải nắm thật chắc bốn cái gốc. Bốn cái gốc này chính là Đệ Tử Quy, Cảm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp Đạo, Sa-di Luật Nghi, phải nắm bốn cái gốc này thì mới chân thật thành tựu chính mình, thành tựu chúng sanh.

Chúng tôi đã làm sự việc này ở Thang Trì, hiện nay công đức viên mãn rồi, mục đích là gì? Mục đích là làm một thí nghiệm cho những người đang làm công tác hòa bình trên toàn thế giới xem, dùng phương pháp dạy học có thể đạt được, mở hội nghị thì không được. Liên Hợp Quốc mở hội nghị suốt 36 năm, càng mở thì thế giới càng loạn. Lần đầu tiên chúng tôi đến trụ sở của Liên Hợp Quốc, đến tận đầu não rồi nhưng không có cách gì, phải dạy học. Phương pháp dạy học ở Thang Trì, các bạn xem ở đó mới một năm, thật sự đã thành công rồi, chúng tôi rất muốn giới thiệu sự việc này đến toàn thế giới. Liên Hợp Quốc đến tìm chúng tôi, đây là sự sắp xếp của Tam Bảo, không phải là sự sắp xếp của con người, làm sao chúng tôi có thể tìm được họ? Họ đến tìm chúng tôi, còn cho chúng tôi phòng triển lãm, chúng tôi làm triển lãm ba ngày. Chúng tôi đã đem thành quả tổ chức dạy học này tuyên bố ở trong đại hội, mời đại biểu của 192 quốc gia đến Thang Trì để tham quan. Tương lai mỗi đất nước, mỗi khu vực y theo mô hình này để thúc đẩy, để phổ biến, đó là việc của họ. Việc của chúng tôi dừng lại ở chỗ này, không bận tâm nữa.

Việc của chúng tôi là ở đây giảng Kinh Hoa Nghiêm, mấy người chúng tôi chỉ đồng đạo hợp, không nhiều, hiện nay chỉ có bảy người, chúng tôi cùng nhau học tập, nhiều lắm chúng tôi lại mua một, hai căn nhà, có một nơi nhỏ để sinh sống. Chúng tôi có thể lợi dụng Thư viện của Đại học Hồng Kông, có một số tài liệu tham khảo thì đến thư viện để tra cứu, chính mình không giữ nhiều sách, giữ nhiều sách cũng rất mệt. Mỗi ngày mỗi người thay phiên nhau, bảy người thay phiên ở đó học tập. Tương lai chúng ta đều có thể nghe đủ các loại sách, người Hồng Kông có phước rồi! Cho nên học vấn chân thật cần có thời gian, không có thời gian thì phải có môi trường rất thanh tịnh, không bị

quá nhiều, vậy mới có thể thành công. Những ngoại duyên này có được thật không dễ. Những thứ của Hoàng Lão và Hạ Lão đều là chánh pháp, đều không phải tà pháp, vô cùng khó được.

Câu hỏi thứ mười: Trong Đại Kinh Giải của Hoàng lão cư sĩ có “lấy quả làm nhân, từ quả khởi tu, sở tu tức quả, nhân quả đồng thời”, “lấy biển nguyện Nhất Thừa của Di Đà, lấy quả giác cứu cánh của lục tự hồng danh làm nhân tâm chúng sanh chúng ta”, “ngay nơi tướng tức đạo, tuy sự mà là lại chân”, “từ chỗ có niệm khéo nhập vào vô niệm, tức tâm phàm mà nhanh hiển bày quả đức”. Kính thỉnh Pháp sư khai thị đoạn tinh nghĩa đó.

Tôi đã giảng qua đoạn tinh nghĩa này ở trong Chú Giải Kinh Vô Lượng Thọ, các vị có thể tham khảo. Đặc biệt là đoạn sau cùng, tôi không giảng hết đoạn sau cùng của kinh này, chỉ giảng đến ba bậc vãng sanh. Ba bậc vãng sanh cũng chưa giảng xong, tôi sẽ tìm thời gian khác để giảng tiếp, điều này giảng rất tỉ mỉ, có thể làm tham khảo, ở đây không mất nhiều thời gian nữa. Sự thù thắng của pháp môn Tịnh Tông, có thể xem thấy ở trong mấy đoạn văn này. Tịnh Tông là từ trên quả mà tu, nhân quả đồng thời, không giống pháp môn khác là tu nhân chứng quả, khó!

“*Từ có niệm khéo nhập vào vô niệm*”, đoạn này rất quan trọng, chúng ta khởi tâm niệm Phật là có niệm, dùng câu Phật hiệu này để thay thế cho ý niệm của chúng ta, quy vào câu Phật hiệu này, Phật hiệu là quả hiệu của Như Lai chứ không phải là nhân hiệu. Chúng ta niệm Bồ-tát là nhân, niệm Phật là quả. Quả này chính là quả từ trong tự tánh, cho nên các bạn có thể xem thấy trong *Trung Phong Tam Thời Hệ Niệm*, “*tâm ta tức là A Di Đà Phật, A Di Đà Phật tức là tâm ta*”. Đây là quả chân thật của tự tánh, máu chốt vẫn là phải niệm bạt sạch vọng tưởng phân biệt chấp trước để cho trong tâm không có bất kỳ vọng niệm nào, chỉ có một câu Phật hiệu, đây chính là từ có niệm khéo nhập vào vô niệm, sau cùng chỉ có một câu A Di Đà Phật. Đến sau cùng một câu A Di Đà Phật này niệm mà vô niệm, vô niệm mà

niệm, có niệm và vô niệm là một không phải hai, đây mới đạt đến rốt ráo. Đúng thật tuy là phàm phu nhưng nhanh hiển bày quả đức. Cho nên pháp môn này thù thắng không gì bằng.

Câu hỏi thứ mười một: Các nhân viên bảo vệ môi trường thường hay phê bình việc phóng sanh sẽ phá hoại sinh thái tự nhiên, đe dọa không gian sống của sinh vật bản địa. Xin hỏi cách nói này có chính xác không? Làm sao để đạt được mục đích phóng sanh mà không quấy nhiễu đến các loài vật ở trong môi trường bản địa ?

Phóng sanh phải có điều tra, bạn thả ở nơi nào? Nơi đó có thích hợp hay không? Không được quấy nhiễu những sinh vật bản địa, đồng thời những sinh vật mà bạn thả cũng có thể sống được, không phải là tùy tiện đi thả. Tùy tiện đi thả thì không có trách nhiệm, đôi khi tạo thành lỗi lầm. Nhất định phải điều tra trước, cần thả những thứ gì. Nói thật ra, ô nhiễm hiện nay vô cùng nghiêm trọng, nước có ô nhiễm, không khí có ô nhiễm, rất phiền phức. Cho nên hiện nay việc phóng sanh không bằng đề xướng hộ sanh, yêu thương bảo vệ động vật. Yêu thương bảo vệ động vật quan trọng nhất chính là không sát sanh, tốt nhất có thể làm được không ăn thịt, đây thật sự là giúp cơ thể khỏe mạnh. Không những không ăn thịt mà đối với việc ăn chay, chúng ta đề xướng tự trồng rau. Ở Hồng Kông thì rất khó, không tìm được đất đai, nếu không có cách gì thì di dân đến những vùng ven Hồng Kông. Tôi thấy ở khu vực giáp ranh với Thâm Quyển còn có một số ngọn núi chưa có người ở, đến nơi đó trồng rau. Dân số Hồng Kông quá đông, nổi tiếng toàn thế giới, thành phố đông dân nhất thế giới. Người nước ngoài rất bội phục, họ nói người thường rất khó chịu được, vậy mà người Trung Quốc có thể chịu được.

Câu hỏi thứ mười hai: Đệ tử mới học Phật, vọng tưởng tạp niệm rất nhiều, phiền não nghiệp chướng sâu nặng, nhưng hai lần

có người nói với con là trên thân con phóng ánh sáng vàng. Xin hỏi vì sao như vậy?

Bạn có cảm thấy mình phóng ánh sáng vàng không? Điều người ta nói bạn có thể tin tưởng không? Tốt nhất người khác nói gì cũng không được tin. Phóng ánh sáng vàng, phóng kim quang là tốt, phóng ánh sáng xám, phóng ánh sáng đen là không tốt, đều không được nghe, tâm của mình tốt rất quan trọng, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Câu hỏi thứ mười ba: Đệ tử sau khi học Phật thì bớt nóng giận, đã ôn hòa hơn, cách nhìn đối với người việc vật cũng không thiên lệch và cực đoan nữa. Người nhà và đồng nghiệp đều có đồng cảm sự thay đổi này. Nhưng tự con cảm thấy áp lực rất nặng, trong tâm không nhẹ nhàng, càng học Phật, học Đệ Tử Quy thì càng dễ tự trách, xin hỏi làm sao để giải phóng áp lực? Càng cảm thấy duyên phận học Phật rất thù thắng thì càng biết phải trân quý, ngược lại làm cho áp lực lên chính mình rất lớn, xin hỏi điểm mâu chốt ở đâu? Có loại áp lực này thì có bình thường không?

Có áp lực là sự việc theo giai đoạn, bạn học Phật ở một giai đoạn nào đó. Đương nhiên nó không phải là bình thường, nếu đó là bình thường thì chư Phật Bồ-tát các Ngài đều có áp lực, đâu có loại đạo lý đó? Có áp lực đều là do không buông xuống được. Bây giờ tôi dạy bạn trước, bạn buông xuống áp lực của bạn, thả đều buông xuống áp lực thân tâm. Chúng ta học Đệ Tử Quy, Đệ Tử Quy là tánh đức, bạn quay về tự tánh, bạn khởi tâm động niệm, xử sự đãi người tự nhiên chính là như vậy, cần học gì đâu? Vốn dĩ là vậy mà. Hết thầy giới luật trong nhà Phật, đó chính là đời sống hằng ngày bình thường của Phật Bồ-tát, các Ngài cũng không cố ý đi làm, các Ngài vốn dĩ là như thế, như thế mà ghi chép lại. Những gì phàm phu chúng ta làm toàn là ngược lại với các Ngài, do nguyên nhân gì? Phàm phu mê mất tự tánh, tùy thuận phiền não, chư Phật Bồ-tát các Ngài giác ngộ, các

Ngài tùy thuận tánh đức. Cho nên hết thấy thiện pháp là tánh đức, tự nhiên là như vậy.

Chúng ta hiện nay mê quá lâu rồi, không giác ngộ, hiện nay trong phút chốc học như Phật Bồ-tát thì cảm thấy rất khó, cảm thấy rất có áp lực, dần dần quen rồi thì không còn áp lực nữa. Nói chung thời gian càng dài thì càng quen. Hơn nữa, còn có cảm giác sứ mạng, hiện nay xã hội động loạn, thế giới sắp đến ngày tận thế, nguyên nhân là ở đâu? Nguyên nhân là ở lòng người bất thiện, tạo nghiệp quá nhiều, tạo thành kết quả như vậy. Thế thì sứ mạng ngày nay của chúng ta là phải làm ra một tấm gương tốt cho người khác xem, hi vọng chính chúng ta có thể cảm hóa được người khác. Bạn có thể cảm hóa được một người, hai người đều là đại công đức, cảm hóa càng nhiều người thì công đức càng lớn. Tuy có công đức cũng không để ở trong tâm, vì sao vậy? Đó là việc nên làm, như vậy là tốt. Cho nên đoạn ác tu thiện không phải hoàn toàn là vì mình, mà vì chúng sanh khổ nạn.

Hiện nay chúng sanh bất hiếu, chúng ta phải làm ra hiếu đạo. Nếu cha mẹ không còn nữa, ít nhất phải cúng một bài vị cha mẹ ở trong nhà, hoặc là treo một bức ảnh của cha mẹ lên, mỗi ngày sau khi lạy Phật xong thì cũng lạy cha mẹ một lạy. Bất kể người nhà nhìn thấy hay không nhìn thấy, chúng ta tận hiếu tâm, đề xướng hiếu đạo, không quên ân đức của cha mẹ, không quên ân đức của thầy giáo. Hiện nay con người không xem trọng, không tôn kính thầy cô, bạn xem người thế gian sai ở đâu thì chúng ta sửa lại cho đúng. Không phải là dạy họ, mà là từ chính ta, ta biểu diễn cho họ xem. Bạn dạy họ, họ không tin tưởng, họ sẽ không tiếp nhận, phải làm, làm thời gian dài, để cho họ xem mấy năm, đột nhiên giác ngộ, họ có thể quay đầu, có thể sửa lỗi đổi mới, vậy là đúng rồi. Tích tập quá lâu, không dễ quay đầu như vậy, cho nên phải rất nhẫn nại, phải làm tấm gương tốt nhất.

Chúng ta thấy người, chúng ta hành lễ chào cúi sâu 90 độ, như vậy có phần hơi quá không? Có phần hơi quá, nếu không làm quá thì họ không có cảm thấy được, chúng ta gật đầu với họ thì họ không cảm

thấy gì. Chúng ta cúi 90 độ thì họ cảm thấy được. Đây không phải là vì mình, là vì muốn người khác tốt, vì để cho họ có thể sinh tâm cung kính đối với người.

Câu hỏi thứ 14: Có một buổi sáng sớm, lúc con đang ngủ, mộng thấy có năm con quỷ ở trong rừng, trong mộng con muốn hướng dẫn họ học Phật, khi con niệm chú Đại Bi thì họ liền đi theo con vừa đi vừa niệm; khi con niệm A Di Đà Phật thì họ sợ hãi không dám đi theo. Xin hỏi là nguyên nhân gì?

Quý cũng có nghiệp chướng, không khác gì con người. Bạn xem người Hồng Kông hiện nay không tệ nữa, không sợ người niệm Phật nữa. Hồi đầu khi tôi đến Hồng Kông, 30 năm trước, năm 1977, người Hồng Kông ghét nhất là người xuất gia, nhìn thấy người xuất gia thì nhổ nước bọt. Vì sao vậy? Ngày hôm nay xui rồi, đụng phải ông đầu trọc, hết thấy đều mát sạch. Lúc tôi đến Hồng Kông thì quan niệm này ở Hồng Kông thay đổi được một chút, gặp mặt thì rất ghét, trừng mắt với bạn một cái, nhưng không nhổ nước bọt. Đây không phải là nghiệp chướng sao? Cho nên khi tôi đến vẫn là không tệ, chán ghét bạn, không thích bạn, nhưng không nhổ nước bọt. Đây là gì? Điều là không biết Phật pháp. Chúng ta không thể trách mọi người mà trách bản thân chúng ta làm không tốt, trách bản thân chúng ta không giảng đạo lý Phật pháp cho rõ ràng, minh bạch để mọi người sinh ra hiểu lầm. Chúng ta trách người khác, đó là sai lầm, là không chính xác, phải nên quay đầu trở lại trách chính mình, làm tấm gương tốt, giảng Phật pháp cho rõ ràng, minh bạch hơn nữa.

Phật pháp là giáo dục, giáo dục thì ngày ngày phải lên lớp, không lên lớp thì nhất định không được. Hiện nay chúng ta ở nơi này người nghe không nhiều, trên thực tế thì rất nhiều, đều đang ở nhà nghe trên mạng, người nghe trên mạng rất nhiều. Chúng ta có Học Viện Trên Mạng, học viên tham gia báo danh chính thức ở Học Viện Trên Mạng có hơn 6.000 người. Điều là không ngừng tăng lên, cho nên hiệu quả cũng không tệ lắm, chúng ta phải biết điều này. Đến hiện trường để

nghe có chỗ tốt của hiện trường, vì sao vậy? Có sự giúp đỡ đối với tu hành. Không đến hiện trường, họ không muốn xem, họ thấy cái này đáng ghét, tôi không đi nữa; xem cái đó không thích, tôi không đi nữa. Họ ở trước ti-vi trong nhà có thể xem, có thể hiểu rõ, có thể nâng cao; nhưng đối với hành, là ngồi đó không động đậy thì không trải qua khảo nghiệm. Cho nên, đến hiện trường là vừa học vừa tham gia thi cử, không đến hiện trường, không tham gia thi cử, chỉ học mà không tham gia thi cử thì sự tiến triển của họ sẽ chậm chạp, đạo lý là ở chỗ này.

Câu hỏi thứ mười lăm: Ở trong mộng có quỷ thần muốn hút nguyên thần của con, khiến cho ý thức con vốn đã mơ hồ lại càng mơ hồ hơn. Mặc dù con không ngừng niệm A Di Đà Phật nhưng vì khí không đủ, lúc vừa thở gấp thì bị hút nguyên thần, một khi tiếp hơi thì niệm Phật hiệu liền tốt. Cứ như vậy trải qua thời gian tương đối dài mới tỉnh mộng, nhưng người rất yếu. Xin hỏi phải làm thế nào?

Việc này bạn phải tu sám hối, cầu Tam Bảo gia trì, cầu Phật Bồ-tát phù hộ, vô cùng thành khẩn, nếu như bạn thật sự có thần hộ pháp thì những quỷ thần này sẽ không dám đến gần bạn, sự việc này cho thấy điều gì? Minh tu hành không có công phu, ở bên mình không có thần hộ pháp, có quỷ thần đến tìm để quấy nhiễu. Đối với chính mình mà nói cũng là điều tốt, nhắc nhở công phu của mình không đủ, họ mới đến bắt nạt bạn. Bạn thật có công phu, họ tôn kính bạn, sợ bạn, ngược lại còn đến hộ trì bạn, không dám kiêu bạn để quấy nhiễu.

Chính mình phải gia công dụng hạnh, nghe giảng kinh nhiều, niệm Phật nhiều, đoạn ác tu thiện, đây là gốc. Nếu chúng ta tuy nghe giảng kinh niệm Phật nhưng không đoạn tập khí xấu của chúng ta thì thiện hạnh của chúng ta, cái tâm này không phát khởi được, cái này không có chỗ dùng, chỉ có thể trồng một chút thiện căn, còn việc thay đổi cảnh giới của chính mình, điều này làm không được. Cho nên nhất định phải thật sự thực hiện Đệ Tử Quy. Thực hiện Đệ Tử Quy,

dù]không phải là người học Phật, quý thần cũng tôn kính bạn, vì sao vậy? Bạn là một người tốt. Người ác đối với người tốt thật sự, họ không dám bắt nạt, họ cũng kiêng nể vài phần, quý thần cũng là như vậy, không khác gì.

Câu hỏi sau cùng: Lão Pháp sư giảng kinh có nói, “một cái khảy móng tay có 60 sát-na, một sát-na có 900 lần sanh diệt, một lần sanh diệt chính là một niệm, nếu có thể hiểu công phu của một niệm này thì trong một niệm có thể đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, niệm tiếp theo thì trở về rồi”. Con không hiểu được sâu lời giải thích này, kính xin Sư phụ khai thị.

Việc này không dễ hiểu. “Một khảy móng tay có sáu mươi sát-na, một sát-na có 900 sanh diệt” là Phật giảng ở trong Kinh Nhân Vương. Đây là nói với chúng ta chân tướng của vạn sự vạn vật trong vũ trụ, nói rõ sự thật rằng nó là vô thường, nó không tồn tại, chủ yếu là giảng điều này. Công phu trong một niệm của chúng ta, một niệm này là ý niệm của bạn *quy nhất*, đến thế giới Cực Lạc, lúc nào đi, có thể tự tại. Nếu chúng ta vẫn còn ba tâm hai ý, còn có rất nhiều ý niệm, vậy thì không được. Cho nên công phu niệm Phật chân thật, chính là “Nhất tâm bất loạn” mà trong Kinh A Di Đà nói. Rất khó làm được nhất tâm bất loạn, nhất tâm bất loạn là bạn không có niệm thứ hai. Chỉ đơn giản nói về công phu cạn nhất, một câu Phật hiệu này của chúng ta ngày đêm không gián đoạn, đây gọi là gì? Đây là công phu thành phiền. Câu Phật hiệu này có thể chế phục được hết thấy tạp niệm, có công phu này thì nhất định được sanh.

Công phu thành phiền thì sanh về cõi Phạm Thánh Đồng Cư. Đến sự nhất tâm là đoạn sạch chấp trước, lý nhất tâm là đoạn vọng tưởng. Lý nhất tâm sanh về cõi Thật Báo Trang Nghiêm, sự nhất tâm sanh về cõi Phương Tiện Hữu Dư, đều không dễ dàng. Cho nên Tịnh Độ thù thắng không gì bằng là cõi Phạm Thánh Đồng Cư. Hết thấy phàm phu đều nắm được cõi Phạm Thánh Đồng Cư, hễ bạn chân thật hiểu được đạo lý này, hiểu được phương pháp thì như Thiệu Đạo Đại Sư nói:

“*Vạn người tu vạn người đi*”. Mà trong phương pháp thì quan trọng nhất là buông xuống, không buông xuống thì không có cách gì. Khi nào bạn buông xuống thì khi đó bạn thành tựu. Cho nên có người hỏi, khi nào chúng ta mới nắm được phần vãng sanh Tịnh Độ, là ở chính bạn, không phải hỏi người khác, khi nào bạn buông xuống hết thấy thì bạn nắm chắc. Bạn vẫn không buông xuống thì không có cách gì. Điều này phải có tâm cảnh giác, không thể đợi đến đời sau. Nếu muốn đợi đến đời sau, đời sau vẫn có còn đời sau nữa, sợ rằng đời sau vừa mê hoặc thì bị rơi xuống, không biết phải bao nhiêu kiếp bạn mới lại gặp được cơ hội này. Cơ hội này thật không dễ gặp được.

Cho nên chúng tôi thường hay nói lời này, Tổ Sư cũng đều nói qua. Có một số người có bi tâm rất tha thiết: “Tôi muốn độ chúng sanh mà tôi lại không có năng lực, tôi gặp được A Di Đà Phật rồi sẽ lập tức quay lại”. Cũng tốt, A Di Đà Phật nói: “Con hãy nhanh lên, con nhất tâm đến đây với ta, đến rồi thì hăng tít!” Chỉ sợ bạn không đến. Sau khi đến rồi thì chân thật được đại tự tại, sau đó bạn mới hiểu là độ chúng sanh không phải đơn giản như vậy, duyên của chúng sanh phải chín muồi, duyên không chín muồi thì không được. Cho nên “*Phật không độ người không có duyên*”, không có duyên ở đây chính là duyên chưa chín muồi, duyên chưa chín muồi thì Phật có đến cũng không có tác dụng.

Được rồi, đã hết giờ rồi, hôm nay chúng ta giảng đến chỗ này.

A DI ĐÀ PHẬT!